

Scénář ZŠ Letohradská

Post Bellum 2016

Rozhovor s pamětnicí Věrou Maier

(duben 2016)

(Vytvořil tým ZŠ Strossmayrovo nám. 4, místa poskytovaného vzdělávání
Letohradská 1, Praha 7)

**Přeci ten sovětský člověk vydrží všechno.
On vydrží i výbuch jaderné elektrárny.**

„Dne 11.4. 2016 se skupina žáků ze ZŠ Letohradské sešla s paní Věrou Meier v rámci projektu Příběhy našich sousedů organizace Post Bellum.“

Paní Věra Meier může srovnávat životní podmínky ve třech státech. Na Ukrajině, kde se narodila a vyrůstala, v Čechách kde studovala VŠ, a v Rakousku, kde žila několik let se svojí rodinou. Nyní je opět v Čechách a poví nám svůj příběh.“

„Narodila jsem se 27. července 1973 ve starobylém Haličském městě Lvov na západní Ukrajině.“

„Věra Meier – Hošovská se narodila do šlechtického rodu Hošovských. Předci pamětnice získali přibližně v 19. století za své služby od polského krále vesnici Hošiv a od té doby se celý rod začal nazývat Hošovský.“ Aristokratické kořeny jejich předků a politická situace ovlivňovala její výchovu.“

„I to prostředí v kterém jsem vyrůstala po roce 70. bylo takový jako bych řekla těžkopádný. V domě vládl patriarchy, venku vládl neostalinismus.“

„V rodině Hošovských měl hlavní slovo děda– pan Hošovský. A když zemřel, tak všemu vládl jeho syn - otec paní pamětnice. V rodině se musela dodržovat striktní pravidla, která byla třeba i 100 let stará, a bralo se to jako daná věc.“

„A já si moc dobře pamatuju, že třeba takové ty rodinné obědy, když se sešlo víc nás, tak to bylo povinný a i když třeba někdo z mých kamarádů měl narozky, tak jsem měla ty narozky odříct, protože ten nedělní oběd, nebo narozeniny babičky či dědečka to se muselo, my jsem tam museli jít, a to na mě působilo takovým zvláštním dojmem.“

„Dětství a mládí Věry Meier ovlivňoval také neostalinismus, který určoval chod celé společnosti.“

„Bylo to jaksi šílený, nebezpečný a krutý, politický a sociální experiment. To bylo prostě stagnace, korupce, vysílená ekonomika, vyčerpání hladoví lidé.“

„Nízký výkon ekonomiky se promítal i do nabídky obchodů.“

„Že spíš jsme neměli ani dost toho jídla v těch obchodech. To bylo spíš to zajímavý, protože, vzpomínám si, a to bylo dost častý. Běžte, kupte, děti, něco na tržnici, běžte pro chleba. Za prvé fronty pro chleba. To je docela vtipný, protože jsem si říkala: „ To je divný, válka není, proč bychom stáli ty fronty.“

„V roce 1986, před třiceti lety, se stala nehoda v Černobylské jaderné elektrárně. Věře Meier bylo 13 let. Pamatuje si, že nejvíce vadilo lidem, i jejím rodičům, že o této události vláda nedostatečně informovala a nikdo nic nevěděl.“

„A vadilo mi, už tenkrát si pamatuju ten přístup typickejš, více méně, pro ten tehdejší sovětskej svaz, že stal se průšvih, nevadí, potichu jo, at' se nedozví širší veřejnost, třeba to nějak vyřešíme, nebo utajíme to co jde nejdál. **Přeci ten sovětský člověk vydrží všechno. On vydrží i výbuch jaderné elektrárny.** Takže to nevadí.“

„Věra Meier prožila rozpad Sovětského svazu, a tedy i vznik samostatné Ukrajiny.

„Najednou lidem přestal někdo velít, na jednou se jim řeklo, jo tak zkuste žít jinak, zkuste vzít zodpovědnost za svůj život do svých vlastních rukou. A bylo to velmi náročný. Jednak kvůli tomu, že lidé naprosto přestali myslet samostatně, vždycky čekali, že se něco udělá za ně, že se jim řekne, že velký bratr, starší bratr Rusko jim poví krok za krokem, co mají dělat.“

„Věra Meier dostala v roce 1993 pozvánku od organizace Česká beseda ke studiu na katedře sociální práce na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Pozvánka přišla z rukou zakladatelky katedry Jiřiny Šiklové. Paní Věra přerušila studia Slavistiky na Ukrajině a vydala se studovat do České republiky. Změnu bydliště vnímala následovně.

„Těžké to nebylo, alespoň sem to tak nevnímala. Za prvé, protože jsem věděla, že jedu do Prahy kde mám hodně příbuzných, protože tady v Praze bydlí moje sestřenice, dvě tety a spousta dalších tetiček, takže jsem nebyla sama.“

„ I přesto se musela pamětnice vyrovnávat s určitými těžkostmi “

„Jsem se ocitla v prostředí, kde lidé trošku mysleli možné jinak a já jsem přece byla pohlíželo se na mě na člověka co přijel z Ukrajiny, jsem cizinka, i když mám původ český.“

V roce 1999 ke konci studia, se Věra Meier seznámila se svým nastávajícím manželem panem Meierem, který pocházel z Německa. Ze začátku společného života žili v Praze, ale v roce 2003 se přestěhovali do Rakouska z důvodu zajímavé pracovní nabídky pro pana Meiera. Němčina činila paní Věře zpočátku těžkosti, ale jinak na Vídeň vzpomíná velmi pozitivně.“

„Krásně jsme si absolvovali ty těžkosti přechodu, ale řeknu vám, že nemůžu mluvit o tom, že to bylo náročný a těžký žít v nové zemi nebo konkrétně v Rakousku, protože to bylo nádherný krásný a skvělý zážitky, na která do dnes ráda vzpomínám. (možná vyhodit ->) Ta úroveň byla natolik po stránce ekonomický, byli jsme zabezpečený, jo, že nevím vlastně,

proč jsme odjeli do Čech.“

Paní Věra Meier se v roce 2010 vrátila se svojí rodinou zpět z Vídně do Prahy. Důvodem byla opět pracovní nabídka pro jejího manžela, ale i vědomí toho, že chce zestárnout v Čechách, kde se cítí více doma.

„Teďko momentálně jsem zaměstnaná na základní škole Letohradská jako asistent pedagoga a jsem ze životem spokojena.“

„Cokoliv přišlo dobrého a špatného do mé cesty, všechno beru pozitivně a takhle si to představuju, že bude fungovat i dále.“